

Martin Němec

BOD, TANÍ

povídky

PLUS

Bod tání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Němec
Bod tání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Martin Němec

BOD,
TÁNÍ

PLUS

OBSAH

- Jako na počátku /11
Bod tání /15
Šňůra s prádlem /25
Vypravěč (Vlak do Budapešti) /29
Listopadová improvizace /36
Muž, který couval /43
Fortuna, Jr. /54
Vypuštěný bazén /63
Café Chiromantia /71
Setkání spolužáků Vl. B. /77
Krev z třešně /84
Břichomluvec /92
Vůně asfaltu /97
Za oknem /105
Mražené zboží /112
Vzdálená bouře /121
Krupicová kaše /129
Spolubydlíci /139
Na větvi (Šumavský morytát) /150
Čas oběda /157
Epilog /162

*Věnováno mým dětem Magdaleně a Janovi
(Vlastně Madlence a Honzíkově)*

Rád bych poděkoval průběžným čtenářům svých textů, jejichž postřehy a podpora mi významně pomohly – Anitě Nedomové, Lucii Škorpové, Pavlu Smetákovi, Petru Špačkovi a samozřejmě Janě Němcové. Profesoru Petru A. Bílkovi za empatické korektury a přínosná setkání. Za trpělivou grafickou spolupráci Janu „Bizonovi“ Dvořákovi a Zdeňku Marešovi. Kryštofu Špidlovi za podněty a komentáře k některým povídkám.

*Některé ryby, co chytil první den, byly tak veliké,
že je nemohl do člunu vytáhnout. Musel člun
stáhnout k nim dolu.*

Dal Stivens – Kamenáč Bill a chrápající treska

*Teď bude zase chudákovi lépe v létě; ale Bůh ví,
ona jako by neměla cit. Celou zimu jen v lehkém
šatu, bosa; vždyť pak krvavé stopy po ní zůstávaly
na sněhu, a ona jako by nic.*

Božena Němcová – Babička

*Litovala jsem, když jsem došla na poslední stránku.
Nejradši bych prolezla těmi černými vytištěnými řádky,
jako když prolézáte plotem, a usnula pod tím krásným
velkým zeleným fíkovníkem.*

Sylvia Plathová – Pod skleněným zvonem

*Základy světa bezpečně spočívají na křídlech
pohádkové víly.*

Francis Scott Fitzgerald – Velký Gatsby

JAKO NA POČÁTKU

Oheň praskal v nepravidelném rytmu a ozařoval tváře postav sedících kolem něj. Den se zvolna rozpouštěl v nastávající noci. Obloha nad západním horizontem byla zatím o poznání světlejší a vytvářela nachové pozadí, na kterém se rýsovaly siluety mohutných stromů kdesi na vzdáleném obzoru. Večer vlepoval jednotlivé stíny do herbáře tmy.

Okolo ohně seděli nehybně jako menhiry stařec, žena a muž středního věku, malá holčička a pes. Všichni mlčky zírali do plamenů. Muž hodil do ohně velké poleno a gejzír jisker zrušil hypnotický trans pětice párů nemrkajících, od kouře uslzených očí. Pes se ohlédl k temné kulise křoví a tiše zavrčel. První promluvil stařec. „Bylo to dávno, ještě před osvobozením... Právě jsem se oženil a vzápětí narukoval... Na horách byl tenkrát sníh a lidi se jezdili přes pól světa koupat do moří.“ Mluvil přerývaně, jako by ho některá slova bolela. „Koupat do moří,“ vydechla holčička s tenkýma rukama, tlustým copem a očima zvětšenýma ohněm a úžasem.

„Ano, v mořích se koupalo,“ řekl muž středního věku zasněženě a zavrтал v ohni klackem. „A taky se tam lovi-

ly ryby," dodal a podíval se na ženu se zjevnou touhou po obdivu.

„Co ty o tom můžeš vědět," řekla ona s mdlým pohrdáním, které vzbuzovalo dojem, že by mohli být partneři. „Náhodou..." pokusil se on zaprotestovat, ale starý muž s očima pohlčenýma plameny jako by ho neslyšel a pokračoval. „A jedlo se třikrát denně – tři večere..." Oči holčičky už zabíraly větší část jejího obličej. „A v domech byly místnosti, kde se donekonečna křtili vodou věřící i bezvěrci..." Stařec hleděl do ohně, jako by to vyprávěl jemu. „Křtili se každý den proudy vody s hlavou vztyčenou vzhůru, bez pokory..." Odmlčel se a zíral do plamenů. „Někteří z nich dokonce teplou vodou," řekl po chvíli významně a poprvé se rozhlédl kolem, aby uviděl úžas ve tvářích té nesourodé společnosti. Nastalo dlouhé ticho, vyplněné jen praskáním dříví, stravovaného ohněm. Žena si odkašlala a obdařila starce nepravidelně ozubeným úsměvem. „Potkala jsem jako malá holka jednu slepou v lesích a ta říkala, že když ještě viděla, tak že viděla..." Nervózně si odkašlala – nebyla zvyklá mluvit k lidem, kteří jí naslouchají. „Že viděla kříž ze železa, ne rezavýho, ale blyštivýho, jak se vznášel na nebi." Pes otočil mohutnou hlavu ke křoví, sklopil uši a krátce zakňučel. Obloha na západě modře potemněla a nad hlavami sedících se rozsvěcely první němé hvězdy. Muž středních let přikývl snaživě hlavou, ale nevěděl, co říct. Alespoň tedy klackem zašťoural v ohništi a rozvířil hejno jisker, které se vznesly, aby se na chvíli smísily s hvězdami. Blikající žluté světlušky rychle pohasly, zatímco jejich chladné sestry se zjevovaly nesyšně a nehybně, jedna za druhou, jako zapomenuté vzpomínky.

„Letadlo,“ řekl stařec. Dívka s copem na něj tázavě pohlédla, ostatní vážně přitakali, aniž tušili, co říká – zda reaguje na slova ženy, nebo jestli ho oheň nezavedl do jiného příběhu. Pes se prudce otočil a se štěkotem vyrazil do černého křoví. Muž středního věku stiskl klacek v dlani docela jinak a všichni, kromě starce, bázně upřeli zrak tím směrem.

„Nebo helikoptéra,“ řekl starý, aniž je vnímal. Holčička si přestala všimnout psa i křoví a znovu zavěsila obrovské oči na vráskami přeškrtnou čáru starcových úst. (Vrásoky jako jizvy a ústa jako jizva a jizvy jako vrásky...)

„He-li-kop-té-ra,“ zašeptala dívka neobratně s povátnou hrůzou. Představila si obrovské zvíře se špičatou broučí hlavou, kterému se nedá utéct, které ji najde i ve skalních jeskyních, v bunkru nebo v dutině stromu. Pes se vrátil k ohni, oklepal se a lehl si s povzdechem na své místo. Žena a muž se zas dívali do ohně. Žena myslela na požár a muž na jeho hašení. „Měli bysme ho uhasit – je nás vidět zdaleka,“ řekl on a tázavě na ni pohlédl. Ona, aniž dokázala od plamenů odtrhnout lesknoucí se oči, řekla: „Kdo by nás asi tak uviděl?“ Zavál pomalý, ale ne slabý poryv chladného nočního vzduchu. Dívka si tenkými prsty zakryla hubená ramena a rozechvěla se stejně jako neklidné větve stromů a keřů kolem.

„Bože, já už nevím, jak se jmenovala...“ řekl stařec nečekaně ohni. Pes si položil hlavu na vyzáblé tlapy, zavřel oči, ale hned je zas otevřel a sledoval muže, který z hromady dříví vytáhl mohutnou větev, hodil ji do ohně a pokradmu pohlédl na ženu. Ta souhlasně přikývla.

„Ochladilo se,“ řekl on a spokojeně usedl, tentokrát o kousek blíž k ní. Plameny ovinuly dřevo v klamně

laskavém objetí a oheň vzápětí zaplál v až rozmařilé extázi. Dívenka s copem se přestala třást, svinula se do klubíčka a v okamžiku usnula. Žena vstala a přehodila přes její drobné křehké tělo děravou deku. Pak se přivinula k muži, který byl pro tu chvíli tak šťastný... Oba brzy usnuli. Pes se zvednutýma ušima ještě chvíli obezřetně bděl, ale pak se i jemu zavřely oči a on se tiše složil do neduživé trávy, plné popela. Stařec dál zíral do ohně a hledal v jeho žáru nedávno ztracené jméno dávno ztracené ženy. Když po dlouhé době konečně odtrhnul pohled od řeřavých uhlíků, které svítily do noci jako oči neochočených zvířat, zvedl nekonečnými desetiletími ztěžklou hlavu k nebi. Vzápětí se jeho ústa, podobná nezhojitelné jizvě, roztáhla do úsměvu a jeho oči se zvolna zalily vlažnými slzami. „Berenika,“ zašeptal s nesmírnou úlevou.

O něco později kolem vyhaslého ohniště, jako planety s nejasnou trajektorií kolem vyhaslého slunce, pluli ve spánku stařec, žena a muž středního věku, malá holčička a pes – každý z nich ponořen do hlubokého snu, každý z nich do jiného, každý z nich do svého. Nastalo naprosté a neprodyšné ticho. Obloha byla posetá hvězdami, jako na počátku.

BOD TÁNÍ

„Smrt nastala někdy mezi půlnocí a druhou ranní,“ řekl vysoký muž se silnými brýlemi, v jejichž sklech se odrazila světla blikajících majáků a reflektorů policejních aut, když vyšel z domu a míjel podsaditého chlapa, stojícího na zápraží domu. „Víc budu vědět po pitvě,“ dodal a rozeběhl se k autu s koženou brašnou nad hlavou. Liják stále sílil.

„Po pitvě je každéj generál,“ zabručel detektiv otráveně, protože mu déšť stékající z okraje promáčeného klobouku právě uhasil doutník. Buldočíma očima si prohlédl zmáčený nedopalek a znechuceně ho odhodil do keře rozkvetlých pelargonií vedle vchodu. Pak s povzdechem vešel do domu, odkud se ozývalo cvakání spouště fotoaparátu, synchronně doprovázené bílými záblesky.

Muž sedící na posteli přepnul program dálkovým ovladačem.

„... a představ si, že Viktor nás nechal sledovat a nafotit,“ řekla plačtivě do sluchátka bílého telefonu žena s citronově žlutými vlasy a jahodově rudými rty. „Ale dyť to byla jen nevinná večere...“ rozeštkala se zoufale. „No, já vím, že ráno...“ Blondýna seděla na

rohu stolu s překříženýma nohama, trčícíma malebně z kraťounké sukně s rozparkem. „Ale Sofi, když já je miluju oba...“

Přepnul.

„... dva v jednom – šampon a kondicionér – až do vyprodání všech zásob za akční ce...“

Přepnul.

„... libát, pro některé římskokatolické kněží, kteří vůbec netu...“

Přepnul.

„... čňák císařský, který v dospělosti mě...“

Přepnul.

„... síc říjen. Nejvíc ale porostou v listo...“

Přepnul.

„... padl na Piavě za první svě...“

Přepnul.

„... dění na intimních...“

Muž sedící na posteli vypnul dálkovým ovladačem televizi a otočil se k oknu, na které přes žaluzie a záclonu připevnil kolíčky na prádlo tmavou deku. Ostře slunce si našlo vždy nějakou skulinu, kudy do jeho ložnice prostrčilo hroty paprsků – své oslnivé tenké prsty, a tak na úplné zatemnění musel použít lepicí pásku na koberce. Teď byla v místnosti tma, jen lehce nasáklá světlem stojací lampy.

Nepršelo. Kapky nedopadaly na parapet a nevybubovávaly tichý rytmus nostalgie. Nostalgie bez deště je cosi nepatřičného, jako barevná Casablanca nebo černobílý Disneyland... Nepršelo už dlouho. Místo nostalgie, kterou by dešť nabízel, opanoval jeho byt bezedný smutek. Déšť tiší bolavé duše, omývá je a hojí, ale nepršelo. Nepršelo už celé týdny a on se zvolna stával dobrovolným zajatcem svého bytu – trosečníkem na pa-

desáti sedmi metrech jeho užité plochy. Poslední dny pak trávil zejména na atolu rozestlané postele. Venku pralo bíložluté srpnové slunce, nebe bylo bezmračné a jednoznačné jako depilované tělo – nahá hladká obloha, jejíž modř byla kovově cizí. Nemohl vyjít z bytu, do světa opanovaného tím sebevědomým létem. Báł se, že by se v jeho náruči vypařil, že by roztál jako loňský sněhulák. Občas myslel na dívku, která bydlela v bytě o patro výš. Vlastně o ní přemýšlel poměrně často. Promítal si její podobu na vnitřní stranu víček zavřených očí a snažil se vybavit si co nejvíc detailů. Měla úplně kraťounké vlasy, patrně by byly kudrnaté, pokud by měly příležitost – takhle vytvářely jemnou zlatavou auru kolem její hlavy. Krátké vlasy zdůrazňovaly dlouhý krk, na kterém měla vytetovanou takovou jemnou rostlinku – zelený stvol s pár lístky, pnoucími se vzhůru téměř až k lalůčku levého ucha, jako kouzelná fazole, po které pohádkový Jack lezl do oblak (do země obrů). Obočí měla tak tenké a světlé, že téměř nebylo vidět a dodávalo její tváři malinko hermafroditní charakter, jak tomu bývá na některých renesančních obrazech – vzpomněl si na svá studia umělecké školy, na Leonardova Jana Křtitele a Annu Samotřetí, jejichž podoba je pohlavně tak nevyhraněná, tak neurčitá... Její rty měly neustále mírně pozvednuté koutky (na pravé straně víc, díky malé jizvě), což dohromady s jiskřivě zářivými očima vzbuzovalo dojem trvalého pobavení – takové všudypřítomné ironie. Kdyby byl nějaký anděl trochu fracek a malinko pankáč...

A pak se pečlivě budovaný obraz v jeho hlavě roztál horkem jako maska z parafínu.

Už ani nevěděl, kolikátý den se vzbouzel s toužebným přáním, aby do nebe vplula flotila šedých mraků,

kteře by přinesly děšť. Bylo bezvětrí a jeho pomyslná jachta s prostěradlem namísto plachty trčela uprostřed suchého oceánu. Měl dojem, že nepršelo už celé týdny, snad měsíce a možná roky. Zůstat ležet v posteli uprostřed léta – to je už diagnóza, děsil se v duchu. A nikdo nevolá, nikdo ho nepotřebuje, nikdo nechce jeho obrazy ani grafické listy, nikdo s ním nechce mluvit. Pak si s mrazivým údivem uvědomil, že má už několik dnů vypnutý telefon... Mobil ležel na stolku před ním, téměř na dosah, jako mrtvý hmyz, jako živočich v hlubokém spánku, který nebyl zimní, ale letní. Chvilí ho bez pohnutí pozoroval. Připadal si jako strašák uprostřed pole přežralého obilí – plechovky na klaccích jeho rukou se v bezvětrí ani nepohnuly. Zůstal v posteli už víc než deset dnů. Zprvu sám sebe přesvědčoval, že má virózu, ale bez jejích příznaků to bylo nevěrohodné – dokonce i jako sebeklam.

Najednou v nekonečné dálce u dveří jeho bytu zazvonil zvonek. Otřásl se leknutím a zachvátí ho panický zmatek. Ponořil jednu a pak druhou bosou nohu do nedůvěryhodného prostoru mimo postel a váhavě došlápl na podlahu. Druhé, očekávané zazvonění bylo ještě hlasitější, jak se mu zdálo. Těžce raněné ticho trčelo ve vzduchu, nadvakrát rozervané tím zvukem. Vešel rychle do chodby. Tentokrát zvonek zařval jako Tyrannosaurus rex – třetí zvonění – začátek představení! Rozeběhl se ke dveřím bytu, jako by dobíhal noční tramvaj, které se nade dveřmi rozsvítilo signální světlo. Ne proto, že by byl tak zvědavý, kdo stojí za nimi, měl ale naléhavý pocit, že by počtvrté nesnesl zvuk zvonku, rozbíjející desetidenní ticho napadrtě.

Právě se otáčela k odchodu, když se rozlétly dveře a stál v nich on. Vypadal unaveně, uštvane, užasle

a taky trochu komicky, ve velikých pestrobarevných trenýrkách, v tričku s logem Star Wars a výrazem Stana Laurela. Úsměvem (s jedním koutkem výš) zakryla touhu se rozesmát. „Dobrý den, neruším?“ řekla. Zíral na ni široce otevřenýma tmavýma očima a s pootevřenými ústy, ze kterých nedokázal vypravit ani odpověď na pozdrav. Dříve ho často potkávala na schodech nebo ve výtahu, ale poslední dobou se patrně mýjeli – vlastně spíš měla dojem, že už několik dnů vůbec nevyšel z bytu. Na schodech byl vždy milý, takový plachý mužský s rozčuchanými vlasy, nedbalého, nikoliv zanedbaného zjevu. Ve výtahu se většinou choval trochu křečovitě – dělal, že si čte něco na mobilu, nebo se třikrát během dvou pater díval na hodinky – u obojího svažoval obočí a tvářil se jako velmi zaměstnaný člověk, který jistě něco neodkladného právě nestíhá. Jeho věk dokázala odhadnout jen stěží – něco kolem čtyřiceti – takové pozdní mládí. Líbil se jí a měla pocit, že se z jeho rozpaků dá vyčíst skrývaná sympatie vůči ní. Konečně vyplul nad hladinu své strnulosti, odkašlal si a řekl: „Dobrý den!“

Otevřel dveře a zíral na ni v doslova němém úžasu. Měla červenou pusku, netknutou rtěnkou, a v ruce hluboký talíř plný čerstvých třešní – souvislost těch dvou faktů byla zřejmá. „Dobrý den, neruším?“ řekla s úsměvem. Přelétla ho smavým pohledem a on si instinktivně přetáhl tričko přes trenýrky, jak jen to šlo (moc to nešlo). Líbila se mu od první chvíle – tedy ode dne, kdy se stěhovala do domu. Tehdy proti němu rázovala s horou krabic od banánů, opatřených Warholovým obrázkem a nápisem CHIQUITA, plných knih. Otevřel a podržel jí dveře, ale než se dokopal k tomu, aby jí nabídl pomoc, prolétla s povážlivě se

kývající věží banánovek v náruči kolem něj. „Díky,“ ozvalo se z krabice někde uprostřed. Pak se pravidelně potkávali ve výtahu (směrem vzhůru) nebo na schodech (směrem dolů). Několikrát se dokonce skrýval za dveřmi a čekal, až shora uslyší bouchnutí dveří jejího bytu, její veselé kroky, a pak jakoby náhodou vyšel ze svého bytu, zamykal a dělal, že si jí všiml na poslední chvíli. Věděl, že se v její přítomnosti chová nemožně – zvláště ve výtahu, který má ten dar zrozpačitět spolu-přítomností v malém prostoru téměř kohokoliv. Byl z toho nešťastný a marně hledal způsob, jak to změnit. Dokonce si připravoval témata rozhovoru, která ho ve zdviži opouštěla a zrazovala na schodech. Když měl svůj den, pak mu konverzace vystačila až do mezaninu. Svůj den měl zřídka kdy. Teď stála ve dveřích jeho bytu a usmívala se na něj. Pokusil se taky usmát a vymanil se alespoň částečně ze strnulosti, kterou v něm tahle zvláštní dívka vzbuzovala. Odkášlal si a řekl: „Dobrý den!“

„Nedáte si pár třešní?“ řekla a jako by ho měla přesvědčit, že nejsou otrávené, jednu si dala do úst, stiskla zuby a jako že rozkošnický odtrhla stopku. Její bílé zuby obtékala rudá šťáva jako v béčkovém Draculovi ze sedmdesátek. „Měla jsem strach, jestli nejste nemocnej – slyšela jsem už několik dní puštěnou televizi – to myslím docela je příznak choroby, ne?“ zasmála se mile. „Televizi,“ opakoval po ní stále ještě v zajetí své mnohadenní klauzury. „Nejsem nemocnej, teda jen trochu... Vlastně ne, mám dovolenou,“ blábolil zděšeně jako přistižený sváteční zloděj.

„Pozvete mě dál?“ zeptala se. On se opřel pravou rukou o futro dveří ve výšce její hlavy – to gesto mu připadalo dost výmluvné. „To bohužel dnes...“ Ona se mír-

ně skrčila a prošla pod horizontálou jeho paže jako při nějaké hře, jako pod zataženou závorou (vlak je přece tak daleko, zdálo se jí). Talíř s třešněmi držela oběma rukama jako Salome. Otočil se bezradně a vešel za ní do svého bytu. Kolikrát si tuhle situaci představoval, a teď tu v trenýrkách zoufale koktá a uvnitř bytu je všechen ten nepořádek a nevzduch a náplastí s kolíčky přichycená deka na okně... A nádobí a spodní prádlo – obojí jen samé použité. „Mám tam ale strašnej nepo...“ řekl.

V bytě bylo šero – milosrdné, podle míry nepořádku, který kolem sebe rozeznávala. Trochu znejistěla, jestli tenhle její nedělní nápad nebyl scestný. Měla ráda intuitivní náhlá rozhodnutí a občas jich pak litovala – jizva v koutku úst se jí to po léta snažila připomínat (většinou marně). Otočila se a zkoumavě na něj pohlédla – nevypadal jako úchyl – spíš jako vyjevený kluk. A pak si uvědomila: „Nebojím se o sebe – bojím se o něj...“ Usmála se povzbudivě (kvůli němu i kvůli sobě) a pokračovala dál do nitra temného bytu. „Víte, jak dlouho už se tady v tom domě míváme?“ zeptala se, kráčejíc chodbou k obývacímu pokoji.

„Tři měsíce a pět dnů,“ řekl zbrkle. „Asi tak přibližně,“ dodal hned překotně, zatímco ji somnambulicky následoval.

„A pět hodin a osmnáct minut?“ rozesmála se. „Asi tak přibližně,“ dodala vesele, ale ne zlomyslně. „Jé, to jsem si myslela, že ty naše byty jsou vlastně stejné. A proč tady máte takovou tmou?“ Nahlédla do místnosti, která byla obývánkem i ložnicí a nedávno patrně epicentrem menšího výbuchu – pojem nepořádek mohl jen stěží vyjádřit chaotickou změt vyvrženého oblečení, zpřeházených knih a časopisů, špinavého

nádobí a předmětů, které nebylo tak snadné identifikovat. „Asi jsem přišla pozdě...“ zablikalo výstražné světlo v její mysli.

„Mam tady strašnej nepo...“ zopakoval on defetisticky jako rozbitý záznamník. Nasadila zas bezstarostnou tvář. „Jedna moje známá uklízí, jen když se rozejde s partnerem – tohle vypadá na hodně trvalý vztah.“ Opět se dala do smíchu. Pak vycouvala ze dveří pokoje a vydala se ke kuchyňským – s talířem třešní v obou rukou jako porcelánovým volantem neexistujícího auta. Zkusil se taky zasmát – zašustil ale jen jako stažená kůže z hada. „Já zrovna žádnej...“ Než dokončil větu, stanula ve dveřích. „Já mám ale v kuchyni okno,“ řekla, než si všimla, že v místech, kde má být, visí abstraktní obraz – jakási variace na černou (taková Rhapsody in Black). Místnost byla chabě osvětlená zářivkou nad dřezem přeplněným nádobím.

„Vy malujete?“ otočila se k němu a tentokrát se opravdu lekla jeho očí, lesknoucích se jako slzy tekutého asfaltu. Chtěla talíř s třešněmi postavit na stůl, ale nebylo kam – všechna vhodná místa bez výjimky už byla obsazená špinavým nádobím. „Ano,“ řekl mdle. Do hrnku se zbytkem černé kávy na střeše stavby z nádobí, stojící vratce ve dřezu, dopadla s plesknutím velká kapka. Dívka se podívala ke stropu přimhouřenýma očima, které si pomalu zvykaly na šero panující v místnosti. Další kapka se jí rozplácla o čelo. Také on za jejími zády pohlédl vzhůru a pak, v jakémisi skoro mystickém gestu, roztáhl paže s dlaněmi vzhůru. „Děšť,“ vydechl užasle. „Pršííí,“ zašeptal a zaklonil hlavu. Na obličej se slastně přivřenýma očima dopadala jedna kapka za druhou, voda stékala po jeho horké tváři, ze stropu padaly jednotlivé kapky, kterých stále

přibývalo. Dívka se náhle divoce rozesmála a on se na ni překvapeně podíval. Vrazila mu do mokrých dlaní talíř s třešněmi a rozeběhla se ke dveřím. „Dřez! Můj dřez! Myla jsem ty třešně a zapomněla zavřít vodu! Já se strašně... To snad není pravda! Vrátím se hned, až... Sakra! Ještě že jste malíř... Ach jo! Nezlobte se, prosím...“ zněl její vzdalující se hlas. Pak se dveře bytu zabouchly. S nechápavým výrazem stál v kuchyni zatemněné obrazem (který byl před týdnem přece tak barevný). V rukou držel talíř plný rudých třešní, které omývala ze stropu kapající voda – lesknoucí se plody ve světle zářivky žhnuly jako rubíny. Dlouho tak stál v temném tichu místnosti, narušovaném jen houstnoucím kapáním vody, s nelítostným spalujícím světlem uvnitř sama sebe. Stál tam, zapomenutý sám sebou, jako by si od sebe někam odskočil, jako by v sobě zabloudil. Když po dlouhé době poprvé zazvonila, vypadl mu talíř z rukou, s řinčením se proměnil v ostré střepy a třešně se rozkutálely po podlaze do všech stran. Probral se ze strnulé nepřítomnosti a pomalu se vydal ke dveřím na chodbu. Bosýma nohama mechanicky našlapoval ve střepích porcelánu a drtil jimi kuličky třešní – šťáva z jejich dužiny a krev z drobných řezných ran se nerozeznatelně mísily. Červené stopy jeho chodidel ale nevedly ke dveřím bytu, rezonujícím boucháním a drnčením zvonku – krácel chodbou k obývacímu pokoji. Vešel do místnosti a mechanickou chůzí došel k zatemněnému oknu. Zvonek zněl nepřetržitě – celý byt se proměnil ve zvonici kostela o Bílé sobotě, v hasičské auto přijíždějící s ječící sirénou k požáru uvnitř jeho hlavy. Nehybně stál před černým obdélníkem na stěně, děsivým jako padací dveře pod šibenicí, jako azbestová záplata na šestém

kruhu pekla. Cítil žhavé magma, které se za matnou černí ukrývalo, a věděl, že se v té letní lávě může rozpustit, roztát, anebo shořet jako popsaný list papíru politý benzinem. Věděl, že může v tom nekonečném letním dnu bez podzimů a nocí hořet navždy. Zvonek zmlknul a on v nastalém tichu prudkým škubnutím strhl závěs z okna.

Seděla u okna o patro výš a hleděla ven na rozsvěčující se lampy a okna domů v nastalém večeru. Světla byla rozřezaná ostrými a třpytivými nitkami deště. Rodící se noc byla poškrábaná pršením a zněla díky němu jako tisíckrát hraný vinyl bez hudby. Ulice voněla až sem, do třetího patra, jako uhašené ohniště. Pršelo. Kapky dopadaly na parapet a vybubňovaly tichý rytmus nostalgie. Pak se ozval ještě jeden zvuk – bylo jím nesmělé zaklepání na dveře. Dívka se otočila od jednoho tukaní ke druhému a usmála se (pravým koutkem úst trochu víc). Zelená rostlinka na jejím krku se zdála v tu chvíli mírně povyrůst.

O patro níž proudilo oknem do prázdného bytu pulsující vedro a světlo nikdy nehasnoucího letního slunce.